

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 27 sierpnia 2015 roku (data złożenia na biurze podawczym tut. Sądu) M.st. W. Zakład (...) w dzielnicy M. wniosło o orzeczenie eksmisji pozwanych: S. B., D. B., T. B., A. W. z lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W. wraz ze wszystkimi osobami, które prawa od nich wywodzą oraz wszystkimi rzeczami i aby oddali lokal powodowi. Nadto strona powodowa wniosła o orzeczenie o braku po stronie pozwanych uprawnień do lokalu socjalnego, zasądzenie od pozwanych kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych oraz wydanie wyroku zaocznego w warunkach prawem przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, iż pozwani zajmują przedmiotowy lokal (...) przy ul. (...) w W. tytułu prawnego. Najemcą przedmiotowego lokalu była K. Ż., na podstawie umowy najmu z dnia 24 października 1996 r., która zmarła 14 grudnia 2014 r. Powód podkreślił, iż najemczyni nie zgadzała się na zamieszkiwanie pozwanych w lokalu, o czym poinformowała powoda pismem z dnia 6 października 2014 r. Pozwani do dnia dzisiejszego nie zwrócili lokalu powodowi.

(pozew – k. 1 -2)

Na rozprawie w dniu 4 listopada 2015 roku pozwany S. B. wyraził zgodę na eksmisję z lokalu, wnosząc jednocześnie o mniejszy lokal socjalny. Ponadto pozwany wskazał, iż zamieszkuje w lokalu z żoną D. B. i córką A. B. urodzoną (...) Podał również, że przedmiotowy lokal zamieszkuje brat żony D. T. (...), który obecnie od niespełna roku przebywa w Zakładzie Karnym w O., jego narzeczona A. W. i ich córka L. B.. Pozwana D. B. również wyraziła zgodę na eksmisję wnosząc o przyznanie lokalu socjalnego. Pozwana wyjaśniła, że pozwana L. B. urodziła się (...)

Postanowieniem z dnia 4 listopada 2015 roku Sąd wezwał do udziału w sprawie A. B. i L. B..

(protokół rozprawy z dnia 4.11.2015 r. – k. 38 -39)

Na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 r. pozwany S. B. podtrzymał dotychczasowe stanowisko. Wyjaśnił, iż nie ma prawa do innego lokalu. Pozwana A. W. wniosła o możliwość pozostania w przedmiotowym lokalu, gdyż nie ma gdzie mieszkać.

(protokół rozprawy z dnia 12.01.2016 r. – k. 56 -57)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Lokal mieszkalny nr (...) położony w W. przy ulicy (...) stanowi własność Miasta S. W. Zakładu (...) w D. M. m.st. W. i wchodzi w skład jego zasobu mieszkaniowego.

(okoliczności bezsporne)

W dniu 24 października 1996 roku Zarząd (...) w W. zawarło z K. Ż. umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...) położonego przy ulicy (...) w W., na czas nieokreślony.

(dowód: umowa k. 3-4v.)

W dniu 04 października 2010 r. K. Ż. wniosła o orzeczenie eksmisji pozwanych I. B., S. B., K. B. D. B. z przedmiotowego lokalu. W dniu 26 listopada 2013 roku tutejszy Sąd w sprawie o sygn. akt I C 1022/10 wydał wyrok, w którym nakazał pozwanym I. B., S. B., K. B. i D. B. opuszczenie i opróżnienie lokalu mieszkalnego nr (...) położonego w W. przy ul. (...) oraz orzekł o braku uprawnienia do lokalu socjalnego wobec pozwanych I. B., S. B., K. B. i D. B.. Od powyższego wyroku pozwany S. B. wniósł apelację.

(okoliczności bezsporne; wyrok Sądu z dnia 26 listopada 2013 r. –k. 272 akt sprawy o sygn. akt I C 1022/10).

Z uwagi na znaczne zaległości w opłatach za korzystanie z lokalu, Zakład (...) pismem z dnia 10 września 2014 roku data nadania w placówce poczty) skierowanym do K. Ż. wezwał najemczynię do uiszczenia zaległości w kwocie 26.071,94 zł wyznaczając przy tym dodatkowy trzydziestodniowy termin na spłatę. Jednocześnie w/w została pouczone, iż bezskuteczny upływ w/w terminu będzie skutkował wypowiedzeniem umowy najmu i skierowaniem do Sądu pozwu o eksmisję i zwrot należnych kwot. Powyższe doręczono najemczyni w dniu 15 września 2014 roku.

(dowód: wezwanie – k. 11; potwierdzenie doręczenia – k. 11v.)

Pismem datowanym na dzień 6 października 2014 roku najemczyni K. Ż. poinformowała powoda, iż obecnie zadłużenie w kwocie 26.071,94 zł jest spowodowane nie płaceniem czynszu przez pozostałych „lokatorów”, przeciwko którym toczy się postępowanie sądowe o eksmisję z lokalu. Wskazała, że postępowanie sądowe jest na etapie apelacji w Sądzie Okręgowym, którą złożył S. B. od wyroku, w którym Sąd Rejonowy wydał nakaz eksmisji wszystkich pozwanych bez prawa do mieszkania socjalnego. Wskazała, że w jej ocenie sprawa powinna się wkrótce zakończyć. Po zakończeniu sprawy o eksmisję najemczyni zobowiązała się uregulować zadłużenie w całości, które powstało z winy pozostałych „lokatorów” zajmujących 2/3 lokalu. Najemczyni poinformowała, że rodzina, która mieszka z najemczynią nie pokrywa żadnych kosztów związanych z takimi opłatami jak czynsz, energia. Wnuk najemczyni zamieszkujący ze swoją żoną nie opiekuje się najemczynią, a jest ona osobą starszą i schorowaną poruszającą się o balkoniku.

(dowód: pismo – k. 5)

Zakład (...) pismami datowanymi na dzień 25 listopada 2014 roku skierowanymi do S. B. i D. B. wezwał pozwanych do uiszczenia zaległości w kwocie 28.448,88 zł z tytułu zalegania z płatnościami za zajmowanie lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W.. Powyższe zostało doręczone D. B. i S. B. w dniu 26 listopada 2014 roku.

(dowód: pisma wraz z potwierdzeniami doręczenia – k. 13 – 14v.)

W dniu 14 grudnia 2014 roku zmarła K. Ż.. Wobec śmierci K. Ż. Sąd Okręgowy w sprawie o sygn. akt I Ca 2288/14 postanowieniem z dnia 10 lutego 2015 roku zawiesił postępowanie w sprawie o eksmisję I. B., S. B., K. B. i D. B. z apelacji S. B. od wyroku tut. Sądu z dnia 26 listopada 2013 roku, sygn. akt I C1022/10. Następnie postanowieniem z dnia 15 października 2015 roku umorzył postępowanie wywołane apelacją S. B..

(okoliczności bezsporne; dowód: odpis skrócony aktu zgonu – k. 6; postanowienie SO z dnia 10.02.2015 r. – k. 334 akt sprawy I C 1022/10; postanowienie SO z dnia 15.10.2015 r. – k. 361 akt sprawy I C 1022/10)

Kolejno, pismami z dnia 16 lutego 2015 roku powód wezwał pozwanych S. B. i D. B. do opuszczenia i opróżnienia zajmowanego lokalu oraz zdania go protokołem zdawczo odbiorczym w terminie 14 dni.

(dowód: pisma wraz z potwierdzeniami doręczenia – k. 15 – 16v.)

Pismami datowanymi na dzień 16 marca 2015 roku powód wezwał pozwanych T. B. i A. W. do opuszczenia i opróżnienia zajmowanego lokalu oraz zdania go protokołem zdawczo odbiorczym w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma.

(dowód: pisma wraz z potwierdzeniami doręczenia – k. 17 – 18v.)

Pozwany S. B. ma 31 lat, wykształcenie średnie ekonomiczne. Nie pracuje, poszukuje pracy. Nie jest zarejestrowany jako bezrobotny, ponieważ spóźnił się 1 dzień, żeby się zarejestrować do Urzędu Pracy. Utrzymuje się z otrzymywanego przez żonę zasiłku macierzyńskiego. Z opieki społecznej nie korzysta, stara się z pozwaną D. B. o „becikowe”. Zarówno pozwany jak i pozwana D. B. są zdrowi. Pozwana D. B. ma tylko problemy z kręgosłupem. Pozwany nie ma prawa do innego lokalu.

Pozwana D. B. ma 26 lat, jest obecnie na urlopie macierzyńskim, otrzymuje ok. 1000 zł zasiłku macierzyńskiego. Posiada wraz z S. B. jedno dziecko – A. B., która ma 11 miesięcy. D. B. pracuje w S. na stanowisku makijażystki. Po zakończonym urlopie macierzyńskim chce wrócić do pracy. D. B. nie ma innej rodziny, nie żyją wszyscy jej bliscy. Rodzice pozwanej mieszkali w socjalnym mieszkaniu pod L. ale z uwagi na to, że pozwana D. B. przeprowadziła się do pozwanego S. B. utraciła prawa do lokalu po zmarłych rodzicach.

(dowód: zeznania złożone w charakterze strony przez pozwanego S. B. – k. 56 – 56v.)

Pozwana A. W. ma lat 23 lata, ma wykształcenie średnie ekonomiczne. Pracuje w empiku, obecnie przebywa na urlopie wychowawczym, gdyż córka – pozwana L. B. nie dostała się do żadnego żłobka, a nie stać pozwanej na żłobek prywatny. Pozwana utrzymuje siebie i córkę pozwaną L. B. z zasiłku rodzinnego i wychowawczego w łącznej wysokości 500 zł, korzysta także z pomocy do MOPS-u. Wspólne dziecko pozwanych A. W. i T. L. (...) ma 16 miesięcy. Pozwani do przedmiotowego lokalu wprowadzili się przed śmiercią p. Ż.. Mieli być „na chwilę”, ale uwagi na to, że pozwany T. B. został osadzony w Zakładzie Karnym, pozwanej A. W. nie było stać na samodzielny wynajem lokalu. Pozwana A. W. składała z 2, 3 miesiące temu podanie o mieszkanie socjalne, ale do tej pory nie otrzymała odpowiedzi. Rodzice pozwanej A. W. mieszkają na (...), mają mały dom ale mieszkają tam z babcią, z dwiema moimi siostrami i z jednym mężem i partnerem drugiej siostry. Pozwana A. W., L. B. i T. B. są zdrowi. Nie prowadzą wspólnego gospodarstwa z pozwanymi B.. Nikt inny pozwany nie pomaga. Pozwana A. W. utrzymuje się sama.

Pozwany T. B. ma 25 lat. Z pozwaną A. W. jest narzeczeństwem, pozwany do 2019 roku jest pozbawiony wolności. Przebywa w Zakładzie Karnym w O.. Czyni starania o podjęcie pracy w zakładzie karnym Pozwany T. B. jest bratem rodzonym pozwanej D. B..

(dowód: zeznania złożone w charakterze strony przez pozwaną A. W.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów i kopii dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w szczególności wymienionych wyżej w stanie faktycznym sprawy. W ocenie Sądu dowody te, w zakresie, w jakim stanowiły podstawę poczynionych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych, tworzą zasadniczo spójny i nie budzący wątpliwości w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy. Stwierdzić należy, że żadna ze stron nie poddawała w wątpliwość ich wiarygodności i mocy dowodowej, a również i Sąd nie dopatrzył się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie wątpliwości w tym zakresie z urzędu. Sąd poczynił ustalenia na podstawie wyroku tut. Sądu z dnia 26 listopada 2013 roku w sprawie o sygn. akt I C 1022/10 oraz postanowieniach Sądu Okręgowego w sprawie o sygn. akt I Ca 2288/14. Orzeczeniom zapadającym w tych postępowaniach, jako dokumentom urzędowym przysługiwały zaś domniemania prawdziwości i autentyczności, których również żadna ze stron nie kwestionowała.

Na uwadze należy mieć również to, że w wypadku gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wynik całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane (art. 230 k.p.c.).

Następnie należało wskazać, iż Sąd dał wiarę zeznaniom pozwanych jedynie w części, odnoszącej się do osiągniętych zarobków, wydatków miesięcznych i sytuacji materialnej pozwanych. W zakresie istotnym dla sprawy Sąd uznał zeznania złożone przez pozwanych za wiarygodne.

Natomiast w pozostałym zakresie, Sąd uznał zeznania pozwanych jako niewiarygodne albowiem twierdzenia o tym, aby zmarła najemczyni K. Ż. wyraziła zgodę na zamieszkanie w lokalu pozwanych A. W., małoletniej L. B. jak i T. B. tuż przed śmiercią najemczyni nie znajdują potwierdzenia w materiale dowodowym. Taka sama sytuacja zachodzi w przypadku pozwanych S. B., D. B. i małoletniej A. B..

Pozwana D. B. mimo zobowiązania Sądu pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, nie stawiała się na rozprawę w dniu 4 listopada 2015 roku, wobec czego Sąd postanowił pominąć dowód z przesłuchania pozwanej.

Pozwany T. B. zobowiązany do złożenia odpowiedzi na pozew, nie zajął stanowiska w sprawie. W piśmie procesowym z dnia 10 listopada 2015 roku pozwany złożył jedynie wniosek o doprowadzenie go na termin rozprawy celem zajęcia stanowiska na rozprawie w dniu 12 stycznia 2016 roku. Sąd doszedł do wniosku, iż wobec nie złożenia odpowiedzi na pozew w określonym przez Sąd terminie oraz w świetle całokształtu materiału dowodowego zebranego w niniejszej sprawie, okoliczności zostały już w ocenie Sądu dostatecznie wyjaśnione przy pomocy przeprowadzonych w toku procesu innych dowodów ze źródeł osobowych. Mając na uwadze powyższe Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego T. B..

Sąd zważył, co następuje:

Wywiedzione powództwo zasługiwało na uwzględnienie w całości.

Roszczenie strony powodowej ma charakter wydobywczy (windykacyjny) i co do zasady opiera się na treści art. 222 § 1 k.c., zgodnie z którym właściciel może żądać od osoby, która faktycznie włada jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Warunkiem udzielenia ochrony prawnej przewidzianej w zacytowanym wyżej przepisie jest kumulatywne spełnienie trzech przesłanek. Wydania rzeczy żądać musi jej właściciel, a roszczenie o jej wydanie musi być kierowane przeciwko osobie, która nią faktycznie włada. Poza tym osobie władającej nie może przysługiwać skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. W okolicznościach niniejszej sprawy bezsporne było, że właścicielem przedmiotowego lokalu mieszkalnego jest powód Miasto S. W. – Zakład (...) w D. M. m. st. W.. Jako właściciel Miasto S. W. posiadało zatem legitymację czynną do wystąpienia z roszczeniem windykacyjnym. Wobec zaś faktu, że pozwani S. B., D. B., T. B., A. W., A. B. i L. B. nie dysponowali tytułem prawnym do tego lokalu powództwo jako zasadne podlegało uwzględnieniu.

W ocenie Sądu o braku posiadania tytułu prawnego pozwanych do zajmowania przedmiotowego lokalu świadczy bezspornie powództwo eksmisyjne, jaki wytoczyła zmarła najemczyni w stosunku do ówczasie mieszkających S. B. i D. B., a także pismo wysłane do powoda z dnia 6 października 2014 roku, w którym to najemczyni wskazała, iż zadłużenie jest spowodowane nie płaceniem czynszu przez pozostałych „lokatorów”, przeciwko którym toczy się postępowanie sądowe o eksmisję z lokalu. W powyższym piśmie najemczyni wskazywała, że po zakończeniu sprawy o eksmisję najemczyni zobowiązuje się uregulować zadłużenie w całości, które powstało z winy pozostałych „lokatorów” zajmujących 2/3 lokalu. W ocenie Sądu mając na uwagę treść pisma skierowanego do powoda, po wypowiedzeniu umowy użyczenia pozwanym S. B. i D. B., zmarła najemczyni nie wyraziła ponownej zgody na zamieszkiwanie przez powyższych w przedmiotowym lokalu. Mając na uwadze całokształt materiału dowodowego w sprawie Sąd doszedł również do przekonania, iż nie istniała między zmarłą najemczynią a pozwanymi T. B., A. W. i małoletnią L. B. ustna umowa użyczenia. Powyższe determinuje, iż pozwani samowolnie zamieszkują lokal mieszkalny nr (...) położony przy ulicy (...) w W..

Powyższe uzasadnia orzeczenie wobec nich eksmisji na podstawie art. 222 § 1 k.c.

Niezależnie od powyższego w tym miejscu wskazać także należy, iż w stosunku do pozwanego T. B. roszczenie powoda zostały uwzględnione w całości, wobec niezajęcia stanowiska w sprawie przez w/w pozwanego, co skutkowało wydaniem wyroku zaocznego. Zgodnie z art. 339 §1 i § 2 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawił się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Jak wynika z akt sprawy pozwany T. B. nie zajął stanowiska w niniejszej sprawie, co za tym idzie Sąd przyjął za prawdziwe twierdzenia powoda przytoczone w pozwie, albowiem nie budziły one wątpliwości. Tym samym Sąd orzekł eksmisję pozwanego T. B. orzekając ponadto o braku uprawnienia pozwanego do lokalu socjalnego.

W myśl art. 14 ust. 1 u.o.p.l. w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu sąd orzeka o uprawnieniu do otrzymania lokalu socjalnego bądź o braku takiego uprawnienia wobec osób, których nakaz dotyczy. Natomiast zgodnie z ust. 4 art. 14 tej ustawy Sąd nie może orzec o braku uprawnienia do otrzymania lokalu socjalnego wobec kobiety w ciąży, małoletniego, niepełnosprawnego w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 listopada 1990 r. o pomocy społecznej lub ubezwłasnowolnionego oraz sprawującego nad taką osobą opiekę i wspólnie z nią zamieszkałą, obłożnie chorych, emerytów i rencistów spełniających kryteria do otrzymania świadczenia z pomocy społecznej, osoby posiadającej status bezrobotnego, osoby spełniającej przesłanki określone przez radę gminy w drodze uchwały - chyba że osoby te mogą zamieszkać w innym lokalu niż dotychczas używany. Przy czym w oparciu o art. 14 ust. 3 powołanej wyżej ustawy Sąd – przy orzekaniu w przedmiocie lokalu socjalnego – winien wziąć każdorazowo pod uwagę również dotychczasowy sposób korzystania z lokalu oraz szczególną sytuację materialną i rodzinną danej osoby.

To czy w danej sprawie zachodzi konieczność zastosowania unormowania mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, zależy wyłącznie od zawartego w art. 14 ustawy z dnia 21 czerwca 2001r., statusu pozwanego. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15.11.2001r. w sprawie o sygn. akt III CZP 66/01 (OSNC 2002/9/109) wyraził pogląd, iż przepisy art. 14 i 15 u.o.p.l. mają zastosowanie w sprawach o opróżnienie lokalu przeciwko osobom, które były lokatorami w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 1 tej ustawy, zaś z ochrony przewidzianej w art. 14 ww. ustawy nie korzystają osoby, które nigdy nie dysponowały tytułem prawnym do zajmowanego lokalu, w tym osoby, które objęły go samowolnie.

Zgodnie zaś ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w uchwale z dnia 20 maja 2005 roku, w sprawie o sygnaturze akt III CZP 6/05, OSNC 2006/1/1, w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu mieszkalnego przez osobę, która samowolnie go zajmuje, sąd nie orzeka co do lokalu socjalnego. Stanowisko to w pełni podziela Sąd rozpoznając niniejszą sprawę.

Ponadto Sąd Najwyższy w uzasadnieniu powyższej uchwały wyraził pogląd, że art. 24 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (t.j. Dz.U. z 2005 roku, nr 31, poz. 266 z późn. zm.) przez swoje umiejscowienie nie jest adresowany do sądu, lecz do gminy, realizującej obowiązki gospodarowania zasobem mieszkaniowym, obejmującym także lokale przeznaczone na wynajem "jako socjalne"; wynika z niego, że gmina może zawrzeć umowę najmu lokalu socjalnego nawet z osobą, która samowolnie zajmuje lokal i wobec której orzeczono opróżnienie lokalu, jeżeli spełniona zostanie przesłanka wymieniona w tym przepisie. Wskazano także, że art. 24 u.o.p.l. należy odczytywać w powiązaniu z art. 23 ust. 2 w ten sposób, że gmina może zawrzeć umowę najmu lokalu socjalnego także z osobą, która samowolnie zajmuje lokal i wobec której orzeczono opróżnienie lokalu, jeżeli zawarcie tej umowy byłoby w świetle zasad współżycia społecznego szczególnie usprawiedliwione. Nieorzecanie przez sąd w wyroku nakazującym opróżnienie lokalu mieszkalnego przez osobę, która samowolnie go zajmuje, co do lokalu socjalnego, nie pozbawia prawa do sądu osoby samowolnie zajmującej lokal. Może ona wytoczyć powództwo o ustalenie uprawnienia do zawarcia z gminą umowy o najem lokalu socjalnego wymienione w art. 24 u.o.p.l. W rezultacie odpada podnoszony w literaturze przedmiotu pogląd, że zawarcie w art. 24 u.o.p.l. klauzuli generalnej zasad współżycia społecznego przemawia za tym, iż "przepis ten jest skierowany do sądów", gdyż to sądy są uprawnione do interpretacji tej klauzuli.

Mając powyższe na uwadze, Sąd nie orzekł co do lokalu socjalnego.

Rozstrzygnięcie w pkt 3. sentencji wyroku, Sąd oparł na podstawie art. 102 k.p.c. Co do zasady, zgodnie z odpowiedzialnością za wynik procesu strona przegrywająca winna jest zwrócić stronie przeciwnej koszty niezbędne do celowego dochodzenia swych praw i ich celowej obrony art. 98 k.p.c.. Jednakże zdaniem Sądu trudna sytuacja życiowa i majątkowa pozwanych uzasadniała uznanie, że po ich stronie zachodzą okoliczności pozwalające na odstępianie od ogólnych reguł rządzących rozstrzygnięciem o kosztach procesu. Przepis art. 102 k.p.c. ustanawia zasadę słuszności, będącą odstępstwem od zasady odpowiedzialności za wynik procesu. Jak trafnie wskazuje się w orzecznictwie, zastosowanie przez sąd art. 102 k.p.c powinno być oceniane w całokształcie okoliczności, które by uzasadniały odstępstwo od podstawowych zasad decydujących o rozstrzygnięciu w przedmiocie kosztów procesu. Do kręgu tych okoliczności należy zaliczyć zarówno fakty związane z samym przebiegiem procesu, jak i fakty leżące na zewnątrz

procesu zwłaszcza dotyczące stanu majątkowego (sytuacji życiowej). Okoliczności te powinny być oceniane przede wszystkim z uwzględnieniem zasad współżycia społecznego (vide: postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 1973 roku, Lex nr 7379).

W okolicznościach niniejszej sprawy, Sąd miał na szczególnie na uwadze, dobro małoletnich: A. B. i L. B.. Nadto, w ocenie Sądu, trudna sytuacja życiowa i majątkowa pozwanych również uzasadnia odstąpienie od obciążania pozwanych kosztami postępowania. Pozwani S. B., D. B. i małoletnia A. B. utrzymują się bowiem wyłącznie z zasiłku macierzyńskiego w wysokości około 1.000 zł. Pozwana A. W. wraz z małoletnią L. B. utrzymuje się samodzielnie z zasiłku rodzinnego i wychowawczego w łącznej wysokości 500 zł, korzysta także z pomocy do MOPS-u, z uwagi na to, że jej narzeczony a zarazem ojciec L. B. – pozwany T. B. odbywa karę pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w O. i na dzień dzisiejszy nie pracuje, stara się o pracę w Zakładzie Karnym.

W ocenie Sądu powyższe okoliczności – uwzględniając trudną sytuację finansową i życiową pozwanych - przemawiały za odstąpieniem od obciążania ich kosztami.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji.